

således udgangspunktet for nærværende ministeriums opfattelse af begrebet „kortvarigt ophold“, hvis omfang man i øvrigt finder må anskues i de konkrete tilfælde.

Til orientering kan det oplyses, at den norske friluftsløvs fastsætter, at teltning eller andet ophold, f. eks. på strande, i skove eller udyrkede arealer, ikke er tilladt i mere end 2 døgn ad gangen uden ejerens samtykke. Dette gælder dog ikke ophold i højfjeldet eller på områder fjernt fra bebyggelse, hvor tilladelse fra ejeren til længere ophold end 2 døgn er uforuden.

Spørgsmål 47:

Bør ophold på strande begrænses til den egentlige flade ubevoksede forstrand? Der henvises til henvendelse fra Kay Langvad og Axel Kristensen.

Ad spørgsmål 47:

I henhold til § 23 i naturfredningsloven af 1937 er „alle for græsvækst blottede strandbredder . . . åbne for almenheden for færdsel til fods . . .“. Medens den hertil svarende bestemmelse i § 21 i naturfredningsloven af 1917 taler om „den udyrkede og for plantevækst blottede strandbred“, præciserede statsministeriet ved bekendtgørelse af 30. november 1938, „at almenhedens færdselsret efter § 23 ikke er begrænset til sådanne strandbredder, som er helt blottet for bevoksning, idet en bevoksning alene med strandplanter, som f. eks. marehalm, hjælme og sivbladet kvikgræs ikke kan afskære almenheden fra færdsel på strandbredden.“

Der kan herefter ikke herske nogen tvivl om, at almenheden siden 1937 har haft en ret til at færdes ikke blot på den flade, ubevoksede forstrand, men også f. eks. i de marehalmbevoksede klitter.

Da naturfredningskommissionen overvejede, hvilke strandarealer der burde åbnes for almenhedens ophold, var det kommissionens enstemmige opfattelse, at opholdsretten måtte have samme udstrækning som den siden 1937 indarbejdede færdselsret.

Under hensyn hertil og til, at sandflugtslovgivningen siden 1935 har givet publikum fri adgang til færdsel og ophold ikke blot på strande, men også i den fredede havklit, finder ministeriet for kulturelle anliggender det ikke rigtigt, at opholdsretten skulle ind-

skrænkes til den „egentlige flade, ubevoksede forstrand“.

Såfremt der skulle være særlige problemer forbundet med almenhedens såvel færdsel som ophold i klitter m.v. uden for „den egentlige flade forstrand“, vil der kunne rettes henvendelse til fredningsnævnet, der efter forslaget § 54, stk. 4, vil kunne dispensere fra reglen i stk. 1.

Om det i henvendelsen nævnte problem med genplantning på klitskrænter i relation til forslaget § 46 henvises til besvarelsen af spørgsmål 35.

Spørgsmål 48:

Bør udgifterne til oprydning, renholdelse og udbedring af skader efter almenhedens kortvarige ophold og færdsel ifølge forslaget § 54 godtgøres grundejerne af det offentlige? Der henvises til vedlagte henvendelse fra Industrirådet.

Bør der i loven hjemles en ordning med almindelig oprydning og rengøring ved alle strande, sådan at opgaven pålægges det amtskommunale vejvæsen?

Der henvises til en henvendelse fra Friluftsrådet.

Ad spørgsmål 48:

Som det fremgår af naturfredningskommissionens betænkning side 322, påregnede naturfredningskommissionen ikke, at ulemperne i forbindelse med almenhedens ophold på strandene ville blive særlig store. Kommissionen fandt, at det ville være en naturlig forpligtelse for det offentlige, at der blev draget omsorg for en rensning af strandene for affald, dels det der skylles ind på kysten, dels hvad der måtte hidrøre fra det besøgende publikum.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at det af handelsministeriet den 3. maj 1967 udstedte cirkulære om delvis refusion af udgifterne til rensning af strande for ilanddrevet olie, værdiløst vraggods o. lign. efter de foreliggende oplysninger har haft en god virkning, og at ret betydelige strandstrækninger er blevet rensede i den forløbne tid, dels gennem cirkulærets særlige ordning, dels af kommunerne eller ved frivilligt mandskab, f. eks. lokale turistforeninger. Det ilanddrevne affald må formentlig i dag betragtes som den betydeligste forurenings-